

XXXIV. tečaj.

V Kamniku, junij 1917.

6. zvezek.

P. EVSTAHIJ:

Božje Srce.

Mogočni, jasni cvet Očeta,
ti pesem v slednji stvari peta,
ti luč veseljstva, kralj vekov,
z močjo nebeško nas prepoji,
podložni knezi glej smo tvoji,
ti vladaj! — kliče zbor duhov.

»Ti vladaj!« — moli Cerkev — mati...
Razliva vir se tvoj bogati
na duše vdane — — O, morjé
zaklade sladke skrivajoče,
morjé življenja, solnce vroče,
ti božjega Sinú Srcé! —

Odprta so ljubezni vrata
in dušo vabi zarja zlata:
„le pridi in kraljuj z menoj,
le sprejmi žarke ljubeznive,
vodé napij se večno žive —
brez konca ljubi Ženin tvoj!“

Ne boj se, Cerkev, ti nevesta
Gospodu v trdem boju zvesta:
dosegla rajskih boš poljan
veselje čisto, potok sreče...
„Pozdravljeno, Srcé ljubeče,
pozdravljen, zmage mili dan!“...

V tujini mračni zvezda zala,
Zveličar blagi, tebi hvala! —
ti kažeš vernim varno pot
k Očetu neminljive slave — —
neznane ondi so težave,
neznana krivda grenkih zmot.

Milina tvoja ljubko sije,
lepoto sveto srce pije:
„očisti in prenovi svet,
Srcé žareče, kralj nam bodi,
naj tvoja vse ljubezen vodi,
Očeta večni, zorni cvet!“ — —

M. ELIZABETA:

Glej to Srce . . .

Kdo je kdaj preštel utripe,
ki jih to Srce je bilo?
kdo ocenil tiste hipe,
ko je to Srce ljubilo
tebe, mrzli svet?

Kdo je zmeril globočino,
morje mojega Srca?
kdo okusil bolečino,
kupo mojega gorja?

Kdo mi vrne kaplje tiste,
ki bolest jih je izžela?
Kje je žar ljubezni čiste,
ki ljubezen bi umela
mojo, mojih ran?

Samó eno željo nosim,
tvojih sreč je zlati ključ:
iskrico ljubezni prosim,
bodi moja večna luč!

Sv. vera posvečuje delo.

sak trezno misleči človek mora pripoznati, kako krivično je očitjanje nasprotnikov svete katoliške vere in cerkve, da ona zadržuje in ovira pravo srečo na svetu, časno blagostanje in napredek. Ravno nasprotno je res. Ko bi imeli ljudje srce pri Bogu in roke pri delu, ko bi se ljudje ravnali po naukih sv. vere in z delom združili molitev, bi ne manjkalo blagoslova božjega v nobeni družini. Res nam sv. cerkev vedno kliče, da naj najbolj skrbimo in delamo za eno in edino potrebno, za večno srečo, za nebesa, ker to je namen našega življenja in tega kratkega popotovanja na svetu, ali ravno v tem najde človek pravo srečo in zadovoljnost, ako po tem nauku živi. Saj lepšega plačila človek vendar ne more pričakovati, kakor so sv. nebesa; večjega in lepšega plačila nam tudi Bog ne more dati za to naše delo in kratko trpljenje na svetu, kakor je večna blaženost v nebesih, kjer bo On sam naše preveliko plačilo in bo „vse solze obrisal in ne bo več smrti, tudi ne žalovanja, ne vpitja, ne bolečine, ker poprejšnje je minulo.“ (Skr. Raz. 21, 4). V tej luči sv. vere si ogledujmo delo in ne bo nam težko breme, temuč prijetna dolžnost in pripomoček k časni in večni sreči.

Delo je iz Boga in vodi k Bogu. Človek je po božji podobi vstvarjen in na Njega se mora ozirati, kot na svoj najpopolniji vzor. „Bodite popolni, kakor je vaš Oče v nebesih popoln.“ Pospnemati mora človek Boga tudi v njegovi delavnosti. On, ki je vse vstvaril, tudi vse ohranjuje in vlada, zato tudi neprenehoma dela. Saj je rekel Sin Božji: „Moj Oče do zdaj dela in jaz delam.“ (Jan. 5, 17). Bog je človeka za delo vstvaril. Še preden je bil storjen prvi greh, „je Bog človeka vzel in ga postavil na vrt veselja, da bi ga obdeloval in varoval.“ (I. Mojz. b. 2, 15). Iz tega sledi, da delo ne izvira iz greha, temuč da je to dolžnost in naloga našega življenja. „Človek je za delo rojen in ptica za letanje.“ (Job 5, 7). Pred grehom je bilo delo brez težav in truda, po grehu pa je delo težko in polno bridkosti in le samo te težave in bridkosti imajo značaj kazni. „Ker si jedel od drevesa, od katerega sem ti prepovedal, bodi prekleta zemlja v

tvojem delu, v trudu se boš od nje živil vse dni svojega življenja, trnje in osat ti bo rodila in zelišče polja boš jedel. V potu svojega obraza boš kruh jedel, dokler se ne povrneš v zemljo, iz katere si vzet, zakaj prah si in v prah se boš povrnil.“ (I. Mojz. b. 3, 17—19). Te besede nam rešijo vse dvojbe in razvozljajo pomen dela. Te besede nam povedo, zakaj je to za človeka tako bistveno, lastno in prirojeno delo ob enem tudi težavno in bridko.

Ta prva božja zapoved dela veže vse ljudi. Ker smo vsi v Adamu grešili, moramo tudi vsi nositi nasledke greha. Vsakteri je dolžan pridno delati in dolžnosti svojega stanu spolnovati. V luči sv. vere ni nobeno delo nečastno in sramotno.

Delati mora vsak, dokler mu dopuščajo moči, vse dni svojega življenja, dokler se ne povrne v zemljo, iz katere je vzet.

Delati mora vsak, kdor hoče jesti. „Svoj kruh boš jedel v potu svojega obraza“, to je kruh, ki si ga s trdim delom zaslužil, zakaj „kdor ne dela, naj tudi ne je“, uči sv. apostelj.

Sv. vera ne le ne ovira dela, temuč uči in opominja, naj vsakteri pridno zvršuje svoja dela, ker s tem si nebesa služi. Tirja pa, da pri svojem delu ne zanemarja svojih dolžnosti do Boga, da mej svojim delom včasih obrne svoje oči k Očetu, ki je v nebesih, da zlasti Gospodove dni posvečuje, preneha s težkim delom svojih rok, toliko bolj pa dela te dni za čast božjo, za zveličanje svoje duše in opravlja dobra dela krščanskega usmiljenja. Tirja tudi, da človek zmerno vživa težko pridobljeni kruh. Ne brani pridnemu delavcu veselja in razvedrila, počitka in zmernega uživanja dobrot tega sveta, kolikor mu dopušča stan in zaslužek. Brani mu pa vsako nezmernost, razbrzdano razkošnost, letanje za grešnimi veselicami, zapravljanje in potratnost v obleki, jedi in pijači. Zato je krščansko posvečevanje nedelj in praznikov v največjo srečo in korist vsakega delavca, vsake družine. Zmernost, varčnost, poštenost priporoča sv. vera vsem ljudem. „Življenje pridnega delavca je posladkano, v njem najdeš zaklad.“

Ne, sv. vera ni nasprotna delavstvu, sv. cerkev je njegova največa prijateljica. Saj tudi ne more biti drugače. Sv. vera je delo posvetila, ona je uboštvo oblačila in častljivo storila. Sin Božji je prišel ubog na ta svet; on, ki vse stvari redi in hrani, je sam jedel kruh dela, ki ga je njegov krušni oče v potu obraza s trdim delom svojih rok zaslužil. Sv. družina nam daje prekrasni zgled mirnega in delavnega življenja. Jožef vihti svoje orodje kot priden tesar, Marija dela kot pridna in skrbna gospodinja.

O njej veljajo besede modrega v sv. pismu: „Svojo roko steguje po težkih delih in njeni prsti prijemajo vreteno. Odeje si napravljaja, dela tanko platno in ne je brez dela kruha.“

Jezus pa je bil njima pokoren. Ali mar ne smemo misliti, da je on najljubezniviši in najpokorniši otrok, ki je trideset let preživel v nazareški hišici, tudi sam pridno delal? Ali ni on najvišje povzdignil delavski stan s tem, da si je izvolil ubogega delavca za svojega rednika in krušnega očeta in hotel ostati celo svojo mladost v hiši delavca? Kako visoko je povzdignil nizkost in vboštvo v delavnici sv. Jožefa! On, ki vse živi, uživa kruh, ki si ga je s svojimi rokami prislužil! In ko je nastopil svojo službo kot učenik zveličavnih resnic in ustanovitelj sv. cerkve, koga je najprej poklical v svoje kraljestvo na zemlji v svojo službo? Ali niso bili to ubogi, priprosti ljudje, delavci? Ali ni bil njegov sv. evangelij tudi veselo oznanilo za delavstvo, za uboge trpine na svetu?!

Staro poganstvo je delo in delavca zaničevalo. O kako žalostna je bila osoda delavca, sužnja v starem veku! Delo se je bogatinom in prostim zdelo zaničljivo in poniževavno. Zato pa tudi delavcu in sužnju niso dali nobenih človeških pravic, nobenih javnih služeb. Zaničevali in trpinčili so jih in cenili manj, kot živino. Tako se še vedno godi delavcu povsod, kjer še ni oblažila sv. vera srca ljudi in jim vcepila nauk, da smo vsi bratje mej seboj, za drago ceno krvi Jezusove odkupljeni in odločeni za to, da se enkrat vsi pri Bogu v nebesih vekomaj veselimo. Še le sv. vera Jezusova je rešila delavca, le sv. vera je pridobila delu čast in veljavo, le sv. vera je strla vezi sužnju in ustvarila prostega delavca. Delo je sv. vera oplemenitila in ga spremenila v sladek jarém Kristusoy. Zato uči sv. apostelj Pavel: „Vsak naj tako živi, kakor je Gospod vsakteremu določil, kakor je Gospod vsakterega poklical. Drago ste odkupljeni, ne bodite sužnji ljudi. Karkoli delate, iz srca radi delajte, kakor Gospodu in ne kakor ljudem. Gospodu Kristusu služite.“ (I. Kor. 7. Kol. 3). To je temeljna zapoved dela, kakor nas uči sv. vera. Vsi, ki delate — delati pa je dolžan vsak človek — opravljajte pridno svoje delo, ne ker ste prisiljeni, ne z mržnjo in topo vdanostjo, ne le za ta svet, le za ljudi, temuč vaše delo naj bo posvečeno Bogu. Kristusu služite! On vas je poklical v tak stan, on vam je delo izročil, on je vaš Gospod in sodnik, plačnik-povračevavec. Njegovi služabniki ste in če njemu služite, niste sužnji,

ker Bogu služiti se pravi vladati. Njegovi služabniki ste, torej naj bo vaše delo neka služba božja, posvečena z molitvijo, z dobrim namenom in posvečevanjem Gospodovih dni.

Ako je kristjan prešinjen od tega nauka, ako se zaveda, da z delom Boga časti in mu služi, potem delo nima nobene teže in bridkosti in vdanost v sveto voljo božjo je združena z zadovoljnostjo. Čeprav so roke trudne in telo izmučeno, ako tudi teče po čelu pot, je delavec vendar le vesel in zadovoljen. En pogled proti nebu, en zdihljaj: „Gospod tvoj sem! Vse tebi v čast! Vse iz ljubezni do tebe!“ ga okrepi, mu ohrani veselje do dela, mu da dušni mir in množi zaslužnje za večnost.

Zato nazaj h Kristusu in njegovemu nauku, vero v srce, ako hočemo, da bo naše delo imelo kaj veljave in vrednosti. Brez vere je delo brez časti, brez veljave, srce brez zadovoljnosti in notranje sreče, pa tudi brez plačila v nebesih.

P. SALVATOR ZOBEC:

Življenje sv. Klare Asiške,

device II. reda in prve učenke sv. Frančiška.

(Dalje.)

6. Sv. Klara je izbrana za opatinjo.

erkvica in samostan sv. Damijana, pred malo časa še v razpadanju in zapuščenosti, sta z naselitvijo novih redovnic zopet oživela, se oblekla v prenovljeno stanje in sta služila zopet svojemu plemenitemu namenu. Povest „dveh tovarišev“, ki sta pisala o svetem Frančišku, pravi: „V senci prenovljene kapele so pognale in se razcvele v krasnem vrtu cvetlice, ki jih je vsadila roka sv. Frančiška. Prva in najlepša in najbolj duhteča teh cvetic je bila asiška devica Klara.“ Zgodovinar Tomaž Čelan, ki je s Klaro večkrat občeval in jo dobro poznal, piše o nji: „O kako

krasna postava, plemenita po rodu, še bolj plemenita po darovih milosti, devica angelske čistosti, mlada sicer po letih, pa dozorela pred starostjo, polna gorečnosti v božji službi, obdarjena z redko modrostjo, ponižna brez mere, z eno besedo, olepšana z vsemi prednostmi, ki pridobivajo srca, je bila Klara ena onih plemenitih duš, ki jo s človeškimi besedami ni mogoče zadostno hvaliti.“

Tako jo popisuje zgodovina že v začetku njenega redovnega življenja. Ni čuda, da jo ob sklepu zemeljskega teka popisuje papež Aleksander IV. z besedami: „Klara je bila krasota spoletanske doline, kneginja ubogih, voditeljica nizkih, zelo čuječa v vodstvu samostana, polna gorečnosti za red, zmerna v graji, rajše je slušala, ko zapovedovala, bila je molčeča in modra, ljubezniva in mila. Njeno življenje je bila luč in njen zgled pridiga. Njene noge so se dotikale zemlje, pa njeno srce je živelo v nebesih in njeno čelo se je blesketalo v vsi nadnaravni lepoti, ki obdaja krono svetnikov.“

S tem smo segli skoraj malo predaleč v njenem življenju; pa zdelo se nam je potrebno, da bolj spoznamo, kako prav je imel Frančišek, da je ravno Klaro izbral za opatinjo.

Blizu tri leta je že, odkar je Klara nastopila redovno življenje, veliko tovarišic je imela že okoli sebe, pa prednice še niso imele in tudi ne pisanega, od sv. Stolice odobrenega vodila. Oboje je bilo treba vrediti, če hoče red živeti, delati in zagotoviti svoj obstanek.

Glede prednice ali opatinje Frančišek ni bil v zadregi. Vse so živele tako zgledno in vestno po njegovem navodilu, da je bila vsaka od njih vredna te službe. Pa izbrati je bilo izmed dobrih najboljšo in najsposobnišo. In ta je bila po mnenju Frančiškovem in vseh sester razen Klare, ki se je v svoji ponižnosti imela za zadnjo mej vsemi, ravno Klara. Že do sedaj je ona pod Frančiškovim nadzorstvom vse vodila v veliko zadovoljnost vseh. Zato je bila splošna želja vseh, naj ostane pri tem.

In Frančišek ji slovesno izroči oblast in dolžnosti opatinje. Klara je bila v veliki zadregi. Frančišku, ki ga je tako zelo spoštovala, se ni mogla in tudi ni hotela vpirati; njegova želja ji je veljala za zapoved. Na drugi strani je pa tudi vedela, da je čast opatinje vpletena v trnjevo krono in da prevzame nase težko odgovornost pred Bogom. Poleg tega je pa treba pomisliti, da je njen red še v povojih, da nima še vse vrejenega, da ga čaka

še mnogo težkega dela, ki zahteva veliko modrosti, zdravega presojevanja, mnogo previdnosti in odločno voljo. Ali bo zmogla vse to enoindvajsetletna Klara?

Frančišek ji popiše dolžnosti opatinje na sledeči način: „Izvršuje naj svojo oblast z ono trdnostjo in močjo, ki jo zahteva važnost službe in odgovornost pred Bogom. Zato naj se potruzi, da bo prva bolj po čednosti in svetosti, kakor po časti; njen zgled naj druge nagiba, da bodo slušali bolj iz ljubezni, ko iz strahu. V žalosti bo druge sestre tolažila, v stiski in nadlogi jim bo njihova zadnja pomoč. Ogibala se bo skrbno, da jih ne bo odbijala ali zametavala, da se ne bodo, brez upanja na pomoč v trpljenju, izročile obupnosti.“ Tega popisa dobre opatinje se je Klara vestno držala, zato je bila tudi zares vzorna prednica.

Prevzela je čast in službo opatinje le iz pokorščine; sebe je pri tem najmanj iskala. Zato ji je pa tudi Bog sam pomagal, da je mogla kljub svoji mladosti in neizkušenosti težavno in odgovorno službo izvrstno opravljati. Oblagodaril jo je z lepimi naravnimi darovi, dal ji je pravo modrost, jasno spoznanje svojih dolžnosti, močno voljo, odločnost v delu in nežno čustvovanje do soster. Te lepe zmožnosti je razvijala in izpopolnjevala celih štirideset let in ni se vtrudila, ni omagala. Bog je bil ž njo.

Frančiškov drugi red še ni imel svojega imena, po katerem bi se razločeval od drugih redovnic. Klari se je zdelo najbolj primerno ime „ubožne gospe“. Vendar si tega imena ni hotela lastiti brez dovoljenja cerkvene oblasti. Obrnila se je v Rim na svetega očeta s ponižno prošnjo, naj jim da pravico ubožno živeti in nositi ime „ubožne gospe“. Papež Inocencij III. je ves začuden vskliknil: „Prošnja za tako pravico še ni nikdar dospela na apostoljski sedež!“ Vsedel se je, vzal pergament in je sam napisal pismo, ki je še ohranjeno in dovoljuje Klari, naj njene redovnice nosijo to ime. Navadno so jih imenovali potem „ubožne gospe od sv. Damijana“, po smrti sv. Klare so jih pa po nji nazivali „klarise“ in še dandanes so znane pod tem imenom.

7. Vodilo reda sv. Klare ali družega reda sv. Frančiška.

Frančišek nobenemu svojih treh redov ni dal takoj v začetku pisanega vodila, ampak je vse le ustmeno navajal k popolnosti po nauku sv. evangelija. Še le čez nekaj let po vstano-

vitvi je po nasvetu kardinala Ugolina, poznejšega papeža Gregorija IX., dal napisati vodilo za prvi, drugi in tretji red.

Sestram družega reda je ustmeno naložil, naj živijo v zbrani, v molitvi, v pokori, naj se odpovedo lastni volji, naj živijo v pokorščini, uboštvu in čistosti. Toda red, ki se ima razširiti daleč naokoli in mora živeti stoletja, mora imeti pisano in od sv. cerkve potrjeno in odobreno vodilo. Katerega leta je Frančišek dal napisati vodilo za drugi red, se ne da z gotovostjo trditi.* Najbrže je dal že Klari, če ne pri sprejemu v red, pa vsaj takrat, ko jo je nastavil za opatinjo, pisano navodilo, kako naj žive. To sicer še ni bilo pravo vodilo (regula), ampak bolj opomini, kakor jih je Frančišek ljubil in navadno dajal. Če pa hočemo govoriti o pravem vodilu, ki je razdeljeno, kakor vodilo manjših bratov prvega reda, na dvanajst poglavij, moremo njegov obseg označiti na kratko tako-le:

Prvo poglavje govori o podložnosti do sv. cerkve in rimskega papeža; tega morajo spoštovati in mu stanovitno pokorne biti.

Drugo poglavje vrejuje sprejem v red. Nesposobnih, prestarih, slaboumnih, bolehnih naj ne sprejemajo. Sposobne za sprejem naj podučijo, da imajo živeti po nauku sv. evangelija in izpolnjevati vodilo ter razdeliti svoje imetje mej uboge. Potem naj jim odrežejo lase, dajo redovno obleko, na kar ne smejo več iti brez dovoljenja iz samostana. V letu poskušnje naj jih učiteljica novink o vsem redovnem življenju dobro poduči in navadi na pravo redovno življenje, da bodo dobro pripravljene storile redovno obljubo in jo vestno izpolnjevale.

V tretjem poglavju so predpisi o molitvi, postu in sv. zakramentih. Sestre, ki niso za kor, naj molijo 76 očenašev na dan. Vse sestre imajo vsaki dan post, le božični praznik smejo dvakrat jesti. Vendar sme opatinja mlade, bolehne in zunaj samostana se nahajajoče sestre posta oprostiti. Spoved morajo oprav-

* Jørgensen misli, da je bilo potrjeno l. 1215, ko je bila Klara nastavljena za opatinjo. (Glej: »Der hl. Franz v. Assisi« 1908 str. 336). — Tilmann (»Studien zur Individualität des Fr. v. Ass.« 1914) trdi, da je Frančišek že Klari najbrže l. 1212 dal pismena navodila, kako naj živi (str. 104) in pravi, da je zelo neverjetno mnenje tistih, ki mislijo, da je to navodilo sestavljeno še le 1215. leta; popolnoma napačno pa da ima cerkveni leksikon »Wetzer in Welte«, ki trdi, da je živela Klara s tovarišicami do l. 1219. le po ustnem navodilu sv. Frančiška.

ljati vse vsaj vsaki mesec in šestkrat na leto prejeti sv. obhajilo t. j. na Božič, veliki četrtek, na Velikonoč, o Binkoštih, na Marijino vnebovzetje in na praznik vseh svetnikov.*

Četrto poglavje določa volitve opatinje, njene dolžnosti, volitve osmerih svetovavk in tedenski kapitelj pogreškov.

Peto poglavje govori o obiskih in molčanju. Obiski so dovoljeni le s privoljenjem opatinje. Govoriti smejo le v izbi za to določeni, vendar mora biti vedno preproga mej govorečima osebama, da se ne vidite in pričujoči morate biti dve za to določeni sestri. V postnem času smejo govoriti z zunanjimi osebami le če je neobhodno potrebno. Od sklepne molitve dalje do molitve tretje ure družega dne je strogo molčanje; ravno tako je vedno strogo molčati v cerkvi, v spalnici, obednici in mej obedom.

V šestem poglavju je zapovedano zelo strogo vboštvo. Sestre ne smejo imeti ne pri sebi in ne pri družih osebah kakega premoženja ali lastnine. Bodo naj ko tujke in popotnice na tem svetu. V potrebi naj se ne sramujejo prositi miloščino, ker je bil tudi Jezus ubožen na tem svetu.

Sedmo poglavje vrejuje delo in pobožne vaje. Po molitvi tretje ure naj gredo za to sposobne sestre na določeno jim delo in naj delajo zvesto, vendar tako, da duh molitve in pobožnosti ne zgine. Kar so napravile, naj izročé opatinji; ravno tako miloščino, ki so jo nabrale, da jo ona razdeli.

Osmo poglavje nalaga opatinji dolžnost skrbeti za bolne sestre. Tolaži naj jih in naj jim streže in dá vse potrebno. Tem je dovoljeno ležati na slamnici, v potrebi tudi na volneni blazini in za zglavje smejo imeti pernice in odejo.

Deveto poglavje pove, kako naj se sestre zadržijo zunaj samostana: naj ne ostanejo delj časa, kakor jim je dovoljeno, naj ne nosijo svetnih novosti v samostan in iz samostana ne domačih zadev mej svet. To poglavje tudi zapoveduje sestram, mej katerimi bi nastala needinost, da mora ona, ki je sosestro razžalila takoj, še preden gre k molitvi, prositi odpuščanja in se ji priporočiti v molitev, razžaljena pa mora od srca odpustiti. Če se katera sestra pregreši, naj se dvakrat ali trikrat prijazno opomni; če to nič ne pomaga, naj se kaznuje.

Po tedanjih navadah je bilo to že zelo veliko. Sv. zakramente so ljudje v tistem času tako redko prejeli, da je morala cerkev dati l. 1215. zapoved: vsaj enkrat na leto se spovedati in o velikonočnem času prejeti sv. obhajilo.

Deseto poglavje govori o občevanju višjih s podložnimi in teh z višjimi ter priporoča ponižnost, krotkost, ljubezen, potrpežljivost.

V enajstem poglavju so predpisi o klavzuri. Moškimi dohod v samostan ni nikedar dovoljen. Noter sme stopiti le s privoljenjem papeža ali vrhovnega zaščitnika.

Dvanajsto poglavje zapoveduje, da mora imeti vsaki samostan vizitatorja, ki mora skrbeti, da se po vodilu živi, enega kapelana svetega življenja, ki opravlja službo in deli sv. zakramente in nekaj bratov lajikov, ki nabirajo miloščino.

To vodilo je bilo potrjeno od papeža Gregorija IX. ustmeno, od Inocencija IV. pa tudi s posebnim pismom.*

(Dalje prih.)

P. BONAVENTURA RESMAN:

Šola trpljenja.

Mirno kri in pogum!

Kolikokrat najde velika ura trpljenja človeka — strašno majhnega. Prvo zadržanje pri kaki hudi poskušnji navadno ni častno za nas. Tega strah tako prevzame, da je kakor brez glave, drugi kaže sramotno bojazljivost, se skuša potuhniti, s praznimi marnjami odpoditi trpljenje, ali pa z otročjo trmoglavostjo otresti se jarma; zopet drugi zdihuje in toži, ali pa robanti, potem pa se vda na milost in nemilost, ali pa zapade mračni zamišljenosti. Vsi taki ravnajo kakor v zanjko vjeta žival; čim bolj se je otepa, tesneje jo oklepa zanjka. H. Suzo primerja tako trpečega mlademu konju, ki ga učijo voziti; vpira se, spenja se, skače, slabi moči — dokler končno ne zapazi, da vse nič ne pomaga in mu vpade ves pogum. Če človek vstraja v tej svoji vpornosti v trpljenju,

* Glej: Demore, »Leben der hl. Klara v. Assisi«, 1905, str. 65—75, izdano po p. B. Schmid.

če se noče vdati, ima to zanj zelo slabe posledice. V njegovem srcu se potem izcimi rak-rana černosti, ki prežene veselje in mir iz srca in zastrupi s tem poglavitno korenino življenja. „Posvetna žalost prinese smrt.“ (II. Kor. 7, 10). Zlat nauk za življenje: „Usmili se svoje duše, da boš Bogu dopadel in zdrži se; zberi svoje srce v njegovi svetosti in žalost daleč od sebe odženi. Zakaj žalost jih je veliko umorila.“ (Sir. 30, 24. 25).

Nesreča pride, pa si ves iz sebe, ves zbeگان. Zakaj? Zato, ker nisi bil na njo pripravljen. Stari modrijan Seneka zelo modro pravi: to skušaj doseči, da te nobena reč ne bo iznenadila, da nobena stvar ne bo nepričakovana prišla nad te. Najsramotniši izgovor za vojskovodja je zmirom ta: „tega ne bi bil mislil“; in prav tako je najsramotniši za vsakega — na vse misli, vse pričakuj! — Sv. Peter pa opominja kristjane: „Nikar naj se vam čudno ne zdi v pekoči nadlogi, ki vam je za skušnjo, kakor da bi se vam kaj novega prigodilo.“ (I. P. 4, 12). Trpljenje spada pač k življenju, kakor mraz k zimi, vročina k poletju. —

Da ostane človek miren, kadar ga zadene trpljenje, ne potrebuje družega, nego pravo modrost. Če potrka na tvoja vrata, ne vzkipi, ne vprašaj razdražen: kaj pa ti tukaj? To niso prava vrata. Govori marveč: ali si zopet tu, trpljenje? Pričakoval sem te; saj sva že stara znanca. Potem pa ne vmekni se, ne pustiti neljubemu gostu, da bi imel neomejeno oblast v tvoji hiši, med tem, ko bi se ti kujal ali se obnašal kakor suženj. Nesreči ne smeš pokazati hrbta, marveč čelo, odkrito se vojskuj ž njo. Potem se vtegne zgoditi, kar pravi duhoviti pisatelj Žan Pól (Jean Paul): trpljenje je kakor mora, v hipu, ko se začneš boriti ž njim, ga ni več, je končano. Če pa le noče oditi, potem ne preostaje družega, kakor boriti se ž njim do zarje, ne spustiti ga, dokler si ne priboriš njegovega blagoslova po zgledu očaka Jakoba: „Né spustim te, ako me ne blagosloviš.“ (I. Mojz. 32, 26).

Vsako veliko trpljenje je nekako plat-zvona bítje, je isto, kar pri vojakih alarm, je poziv: pokaži svojo moč! Popolnoma pogrešeno je, skriti se, vdati se zamišljenosti ali jadikovanju. Pravo je le: zbrati vse moči, kar se da hitro premagati mrtvo točko in preiti iz trpljenja — k delu. Navadno se sicer misli, da trpljenje in delo drugi drugega izključujeta, v resnici pa ni tako. Trpljenje naj zbudi moč in odločnost volje, naj voljo spodbuja, naj se čim prej preobrazi v delo. Kadar zadene tvoja ladjica ob čer trpljenja, kakor hitro mogoče na poveljniški most in mirno,

določno zapoveduj! — Navadno človek v trpljenju ne potrebuje toliko zdravila tolažbe, kakor zdravilo dela, gibanja, živahnosti. Delo najbolj gotovo ozdravi trpljenje; prisiljen biti delati v bridki poskušnji, je velika dobrotā; delo te namreč odvrne od tega, da se ne zariješ preveč v nemo žalost. Če se v grenkem trpljenju vdaš popolni nedelavnosti, napraviš trpljenje neozdravljivo, ker mu z nedelavnostjo primešaš smrtni strup; ako se pa s krepko voljo prisiliš k delavnosti, bo prirojeno veselje nad življenjem omililo in požlahtnilo tvoje trpljenje. Trpljenje je lahko tudi take vrste, da ti oslabi telesne in dušne moči, n. pr. huda bolezen; v tem slučaju je seveda delo izključeno; ostane ti samo eno orožje: krepka volja. S tem orožjem treba priboriti si vdanost in potrpežljivost. —

Poglavitni pripomoček za to, da zbereš hitro v trpljenju potrebne moči je: molčati, miren biti. Če vpiješ, se jeziš, kolneš, ti pri tem uide najboljša moč kakor brizgajoča para pri železniškem stroju. Le slama, suhljad gori prasketaje in ne pusti družega za seboj kakor pepel; zlato v ognju ne prasketaja, se tudi v največji vročini ne zgubi, obdrži svojo vrednost; se brez hrupa raztopi in pride očiščeno iz ognja. „Zato govori Gospod tako: ako bi se vrnili in bili pokojni, bi bili rešeni; v tihoti in upanju bi bila vaša moč, toda nočete.“ (Iz. 30, 15.)

Trenutek, ki nas v njem obiše kaka huda poskušnja — je velik in slovesen; nespametno govorjenje bi mu vzelo svečanost in vrednost. Tedaj je naš mestu spoštljivo govorjenje in opomin: „Tiho bodite, ker dan je svet, in nikar ne žalujte, zakaj veselje v Gospodu je naša moč.“ (II. Ezdr. 8, 10.) Če se kuha in vre v notranjosti, predvsem zapri svoja usta, da ne bruhne plamen venkaj — molči in v molčanju zbiraj svoje moči; potem ukreni potrebno za obrambo, oboroži se z dobrimi mislimi in sklepi in s trdno, odločno voljo.

Ne, nočem več igrati vloge znanega viteza žalostne postave v boju s trpljenjem. Prisiliti se hočem k mirnosti in molčečnosti. Prisiliti hočem razne zopernosti, da ne bodo motile vsakdanjega mojega dela, marveč ga pospeševale. Nočem jaz njim služiti, one bodo morale služiti namenom mojega življenja. Tako hočem rabiti grenki kvas trpljenja, da bo prinesel zdravilno vretje, ne pa prekvasil z grenkostjo celega mojega življenja. Če v trpljenju nisi le trpeč, marveč tudi delaven, se trpljenje takoj pomeša v tok tvojega življenja. — Junaki, ne sužnji trpljenja!

Dober prijatelj.

Trpljenje navadno ne najde prijaznega sprejema. To je umljivo, zlasti kadar človeka obišče v najbolj grozo vzbujajoči podobi: v vojski, v hudi bolezni, v nepričakovanih smrtnih slučajih. Pa tudi tedaj srečava navadno prepadle obraze, plašne poglede, mrko jezo, kadar se bliža v navadni podobi resno, počasi kaki hiši. Trpljenje bi imelo skoraj da pravico pritožiti se radi popolnega nepoznanja svojega bistva in namena; pravico smehljati se radi strahu ljudi pred njim, češ da je trinog, rabelj; pravico vstati in reči človeku: „poglej mi vendar v oči, ne bodi tako nezaupen, privošči mi prijazno besedo — sem namreč tvoj prijatelj.“ —

Ker pač ni v naši moči z lepimi besedami odsloviti trpljenje, čemu mu trmasto, sovražno stati nasproti? Mari ni boljše skušati se ž njim sprijazniti. Mogoče je le-to, celo ne pretežavno. Pod razkavo skorjo skriva žlahtno jedro, hrani čudno lepe nauke. Le od tebe zavisi, ali naj ti trpljenje kot neprijatelj škoduje, ali kot prijatelj koristi in pomaga. —

Da ti ne bo stalo trpljenje sovražno nasproti, treba, da mu daš prijazno besedo. Poslanec Najvišjega je namreč, zato hoče, da ga vprašaš, kaj ti ima povedati, kateri je nauk, katero naročilo, ki ti ga prinaša. Kdor nič ne vpraša po tem, kdor ne mara niti pogledati tega božjega poslanca, njemu se zgodi kakor bajeslovnemu junaku Parsivalu, ki je zapravlil zveličanje in je moral težko breme trpljenja nase vzeti, ker ni vprašal tedaj, ko mu je prišlo prvič trpljenje nasproti.

Treba pač premagati predsodke zoper trpljenje. Prav tako je potrebno kakor dež in nevihta v življenju narave. Nepretrgana sreča bi bila prava nesreča. Tako imenovane dobre, kakor hude dni je treba izkoristiti. Slab brodar, ki pride naprej le z ugodnimi vetrovi; to je ravno umetnost: tudi neugodne vetrove izkoristiti, jih prisiliti, da se upro v jadra in ženo ladjo proti cilju. Pogumnemu je srečna in nesrečna osoda kakor desna in leva roka; obeh se poslužuje, pravi sv. Katarina Sijenska.

Večkrat so nezgode, težave znamenja, da treba pot spremeniti — opomini k spreobrnjenju. Le tedaj postanejo zapreke, če jih ne znaš izkoristiti, ali če jih slabo rabiš. Če jih ne rabiš prav, ti bodo postale težave in bridkosti sršeni, ki hudo pikajo

in kri zastrupijo; če jih rabiš dobro, ti bodo bučelice, ki srkajo tudi iz strupenih rastlin vosek in med.

Lepa in resnična je prislovica: kamer nočeš biti poslan — tam se prostovoljno oglasi; če je tudi sila, pa se ukloniš z vedrim licem — velja za prostost. Vdati se tudi tedaj, kadar gre za trpljenje, nam ne bi smelo biti pretežavno radi velikih koristi vdanega trpljenja.

Kajpada je res: kadar prihrumi vihar trpljenja, tedaj ni moč dolgo premišljevat o koristi trpljenja. Tudi to ni mogoče z orožjem se preskrbeti tedaj, ko se je že boj vnel; mogoče je pa in zelo koristno pred trpljenjem in po trpljenju — za pripravo in odpočitek — misliti tudi na dobro stran trpljenja, in si tako skovati močno bojno opravo dobrih načel. Taka načela, govori sv. pismo, „navsez na svoje srce, kadar si na potu, naj te spremljajo, kadar spiš, naj te varujejo, in kadar se zbudiš, se ž njimi pogovarjaj.“ (Preg. 6, 21).

P. MARIJOFIL HOLEČEK:

Kažipot k popolnosti.

Krščanska srčnost.

III.

Pravi kristjani vseh časov, posebno pa prvih treh stoletji nam nudijo najlepši zgled krščanske srčnosti. Srčnost jih je ojunačila, da so zapustili prazno vero svojih očetov in sprejeli resnično božjo vero, vero v Jezusa križanega, „ki je Judom pohujšanje, narodom pa nespamet.“ (I. Kor. 1, 23). Srčnost jim je dajala moč, da se niso zbali kazni, s katerimi so hoteli rimski cesarji iz napačne bojzani in skrbi za svoj prestol preprečiti razširjenje kraljestva božjega na zemlji. Srčnost jih je vodila v katakombe in na pokopališča, v stanovanja rimskih gospâ in v skalne dupline, na morje in v puščave, kjer so se — nikdar varni pred vohuni — udeleževali službe božje, kjer so poslušali

nauk o verskih resnicah in prjemali svete zakramente. — Srčnost jih je spremljala v amfiteater in kolosej, pred sodnike in biriče, v ječo in na morišče, kjer so iz ljubezni do Jezusa rajši vse pretrpeli kakor da bi se izneverili njemu, ki je tudi zanje žrtvoval — vse.

Srčnost jih je spodbujala, da so „želeli, pod mečem dati življenje za vero Kristusovo.“ (Hier. in vita s. Pauli).

Srčnost, izvirajoča iz ljubezni do Boga in pravega umevanja našega namena na zemlji, je vodila prve kristjane in vodi vse, ki so Kristusovi, še tudi dandanes k zmagi, katera v nebesih praznuje svoje večno slanje.

Ljubi tretjerednik! Krščanska srčnost bo tudi tebe vodila skozi boj življenja po dobljeni zmagi v nebeški mir, ki ne mine na veke. — Da, tudi ti potrebuješ srčnosti, ako hočeš srečen uživati sadove zemeljskega boja!

Minulo je krvavo preganjanje . . .

Več te ne strašijo in begajo z raznimi natezalnicami, vreteni, zobčastimi kolesi in grmadami. Ne vlivajo ti več v usta raztopljenega svinca! Ne peko te več na razbeljenem ražnju! Ne iztikajo ti več oči; več ti ne sekajo rok in nog! Ne potaplajo te več v morje in deroče reke. Več te ne mečejo pred divje sestradane zveri!

Prost in svoboden uživaš pravice z drugimi sodržavljeni. — Ali vendar moraš biti srčen; in sicer toliko srčnejši, kolikor podobniši hočeš postati Kristusu!

Znano ti je dobro, kako svet, ki hoče le uživati, sovraži in prezira tretji red, življenje zatajevanja in smrti v Kristusu. Milost božja te je ljubeznivo pripeljala v tretji red. Oglasil si se pri voditelju in poprosil si ga za sprejem. Srčnost ti je dala pogum, da si šel preko predsodkov sveta na ozko in strmo pot hoje za Kristusom, na pot boja za duhovno zmago. Postal si tretjerednik! — Začel si pridno prebirati življenje svetnikov, posebno zveličanih tretjerednikov. Videl si, kako hitro so napredovali v ljubezni do Boga, v zatajevanju, v popolnosti. Pričel si se primerjati z njimi; pa videl si naenkrat vso svojo slabost; opazil, kako daleč, daleč si še za njimi. Trudiš se že dvajset, morda trideset let. Pa kje je ves uspeh?! Niti senca še nisi one popolnosti, ki jo občuduješ na zveličanih tretjerednikih — sobratih! — Otožnost se te loti. Ne boš je premagal, ako ne boš srčen v Bogu! Brez trdnega zaupanja na Gospodovo dobroto, brez krščanske srčnosti,

ki se vedno zanaša na božje obete in na zasluženje milega Zveličarja, se boš kaj lahko vrgel obupnosti v naročje ter opustil vse dobro, tudi molitev, morda nekaj trenutkov pred vhodom v večnost. —

Pogosto se zatečeš k spovednici, še bolj pogosto k angeljski mizi; ali vsaka spoved ti kaže sliko človeške slabosti, vsaka spoved ti govori, kako da je omahljivo človeško srce. O kje so tako resno in trdno storjeni sklepi, storjeni z najboljšim namenom?! In same skušnjave, kako se pode in drve v tvoji duši, v tvojem telesu! Celó na najsvetejše kraje te spremijo, pri najsvetejšem opraviilu te begajo in motijo . . .

Dragi tretjerednik! Ali se ti naj čudim, če tožiš: „Nikamer ne morem naprej v duhovnem, čednostnem življenju, na potu popolnosti!“ Ali ni nevarnost zate velika, da te premaga malosrčnost?! Dà! — Zato pa bodi srčen v Gospodu, zaupaj neomajno v Boga in njegovo milost; čeprav ne čutiš, ne vidiš napredka, vseeno srčen bodi; vedi, da je Bog sam „varih vseh, ki vanj zaupajo.“ (Ps. 17, 31). — —

Zboliš. Morda nevarno, smrtno! Zdravnik ni posebno zadovoljen s tvojim zdravjem. Domači ti svétujejo, da se spravi z Bogom in da se sprijazni z mislijo na ločitev, na smrt . . . V docela drugačni luči gledaš in vidiš zdaj svojo preteklost. Grehi, prestopki in neumnosti mladosti ti začno kaliti prejšnji mir srca. Vest ti očita, da si storil bore malo dobrega, zaslužnega za nebesa. Božji in tvoj sovražnik, hudobni duh ti šepeče na uho: „Praznih rok stojiš pred vhodom v večnost.“ — Misel na sodbo, na trenotek, ki bo za vselej odločil tvojo večnost, te več ne zapusti. Odpre se ti pogled v skrivnosti polno, zato tako grozno — večnost . . . Kdo ne bi trepetal v takih trenutkih?! — — —

Tudi ti, ljubi tretjerednik, boš obupal v smrtnem boju, ako ne boš srčen, srčen v zaupanju na usmiljenje Odrašenika, ki je umrl, da bi živel ti in vsi verni, ki je „prišel, da bi imeli življenje in obilniše imeli.“ (Jan. 10, 10). — Srčnost ti je tedaj zelo, zelo potrebna. Zato pa ti je dal sveti očak Frančišek sam tako lep zgled krščanske srčnosti.

Nikdar se ne bi sv. Frančišek odločil za samotno, tako ubožno, zaničevano, prezirano in preganjano redovno življenje, ako ne bi bil srčen, ako ne bi zajemal te čednosti iz ljubezni do Jezusa, iz ljubezni do svoje neumrjoče duše ter iz ponižnega zaupanja na Boga! Nikdar ne bi sv. Frančišek ostal stanoviten,

nikakor ne bi vztrajal v boju, ako ne bi zajemal srčnosti iz molitve in misli na večno plačilo!

Hočeš-li tudi ti, ljubi tretjerednik, ostati zvest vodilu tretjega reda, katerega svet, ki je pozabil na svoj glavni namen, tako prezira in sovraži?! — Hočeš-li tudi ti uživati po smrti s svetim Frančiškom popolno blaženost, večno plačilo za življenje tukaj na zemlji, za življenje v Kristusu skrito?! — Potem bodi srčen! — Ali tvoja srčnost mora biti krščanska, čednostna in zaslužna pred Bogom. Krščanska pa bo srčnost tvoja, ako bo izvirala iz vere, če bo tvoja srčnost in tvoj pogum sad odkritosrčnega spoznanja človeške slabosti in pomanjkljivosti. „Dnevi človeka so kakor trava; kakor cvetlica na polju tako izcvete.“ (Ps. 102, 15). Tvoja srčnost bo krščanska, ako bo sad goreče molitve za dar srčnosti in svetega poguma, ako bo sad ponižnega zaupanja v božjo pomoč. „Gospod je moja luč in moja pomoč; koga se bom bal? Gospod je varih mojega življenja; pred kom se bom tresel?“ (Ps. 26, 1). Tvoja srčnost bo krščanska, ako bo sad pravega pojmovanja našega namena na zemlji. „Kaj pač pomaga človeku, če pridobi ves svet, svojo dušo pa pogubi?!“ (Mat. 16, 26).

Krščanska bo tvoja srčnost, ako bo izvirala iz zavesti, da živimo na zemlji prokletstva, v dolini solza, kjer sta „trnje in osat“ naš zasluženi delež, ki je sicer požlahtnjen po lesu zveličavnega križa, toda ne še odvet. Srčnost tvoja bo krščanska, če bo izvirala iz misli na nebeško plačilo. „Vse imam za zgubo zaradi visokega spoznanja Jezusa Kristusa, svojega Gospoda, zavoljo katerega sem vse zgubil in imam za blato, da bi Kristusa pridobil.“ (Fil. 3, 8). Tvoja srčnost bo naposled krščanska, ako bo sad nesebične ljubezni do Boga. „Kdo nas more ločiti od Kristusove ljubezni? Ali nadloga ali stiska, ali lakota ali nagota, ali nevarnost ali preganjanje ali meč? Prepričan sem namreč, da nas... nobena stvar ne bo mogla ločiti od božje ljubezni, katera je v Kristusu Jezusu, našem Gospodu.“ (Rim. 8, 35. 38. 39).

Ko so se ogledniki, ki jih je Mojzes poslal iz Haserota, vrnili iz dežele Kanaan s poročilom, da je obljubljena dežela sicer zelo rodovitna, da pa prebiva v njej silno močni rod velikarov, se je polastil Izraelcev velik strah. Začeli so godrnjati zoper Boga in zahtevali, da naj jih Mojzes pelje nazaj v Egipet.

V tej sili stopita pred ljudstvo Jozuve in Kaleb ter osrčujeta zbe-gano množico: „Nikar se ne upirajte Gospodu in ne bojte se ljudstva te dežele; zakaj kakor kruh jih moremo pojesti . . . Go-spod je z nami, nikar se ne bojte.“ (IV. Mojz. 14, 9).

Ljubi tretjerednik! Tudi ti si zapustil Egipet pregrešnega veselja in razkošja in se preselil v deželo „kanaansko“, v obljub-ljeno deželo, kjer živiš po svetem vodilu tretjega reda pravo du-hovno življenje evangelijskih resnic. In prav zato, ker hrepeniš po veči popolnosti nego „otroci sveta“, imaš tudi hujše sovraž-nike in večje ovire. Pa nikar se ne boj „ljudstva te dežele“! V ponižnem zaupanju prosi Boga nad vse in pomisli, da ta du-hovni boj na zemlji ne bo trajal večno, ampak da ga boš z božjo pomočjo prav gotovo končal srečno in zmagoslavno! Zakaj „Go-spod bo s teboj“; „Gospod bo dal svojemu ljudstvu moč; Go-spod bo blagoslovil svoje ljudstvo v miru.“ (Ps. 28, 11). V tisto zanjko, v tisto mrežo, ki so jo tebi nastavili sovražniki zveličanja, se bodo vjele njih samih noge. (Prim. ps. 9, 16).

P. BERARD JAMAR:

Križarski odpustek 500 dni.*

ej raznimi odpustki sv. cerkve najdemo tudi križarski odpustek, ki se jako lahko dobi, pa je malo komu znan. V pojasnilo in priporočilo tega odpustka veljaj ta članek.

Kaj je „križarski odpustek“? To je ne-popoln odpustek 500 dni. Ta odpustek se dobi za vsak očenaš in za vsako zdravamarijo, ki ju zmolimo na rožnem vencu ali molekku, kateri je blagoslovljen od redovnikov križarjev.

Križarji, nemško Kreuzherren, so redovniki avguštinci od sv. Križa, svoje samostane imajo v Belgiji in Holandiji, v naših

* Glej: Beringer »Die Ablässe« 1895, S. 360.

kraji niso znani. Kdor ima od teh redovnikov blagoslovljen rožni venec, dobi na vsaki jagodi odpustek 500 dni, ako na njej moli očenaš ali pa zdravamarijo.

To je važno za tiste, ki niso v rožnivenski bratovščini; oni dobijo na dominikanskem rožnem vencu ali molekku samo 100 dni odpustka, ko molijo rožni venec, na križarskem molekku pa 500 dni. Udje rožnivevske bratovščine pa dobijo na svojem dominikanskem molekku več odpustkov, namreč 5 let, kolikorkrat izgovorijo ime Jezus, ko molijo rožni venec.

Za križarski odpustek pa ni potrebno, da se moli rožni venec, ampak ta odpustek se dobi prav za vsak očenaš in za vsako zdravamarijo, kadarkoli ju zmolimo na tem od križarjev blagoslovljenem rožnem vencu, in ravno v tem je veliki pomen tega odpustka. Koliko očenašev in zdravamarij molimo sleherni dan, ne da bi molili rožni venec! Glejte, če take posamezne očenaše ali zdravamarije molimo na križarskem rožnem vencu, dobimo za vsako posebej odpustek 500 dni.

Pri vsaki jutranji in večerni molitvi, pred jedjo in po jedi molimo tudi očenaš in zdravamarijo, ako jih molimo na križarskem rožnem vencu, na eni jagodi očenaš, na drugi zdravamarijo, dobimo za vsako posebej 500 dni odpustka.

Zvečer molimo še več očenašev in zdravamarij na razne namene, na čast angeljem, svetnikom, za stariše, dobrotnike, za umrle; ako te posamezne očenaše in zdravamarije opravimo na tem rožnem vencu, smo deležni omenjenih odpustkov.

Tudi v cerkvi pri službi božji in drugače molite verni ljudje še mnogo očenašev in zdravamarij za razne potrebe in namene, če se pri tem poslužujete križarskega rožnega venca, se vdeležite mnogo odpustkov, brez njega pa nič.

V nekaterih krajih imajo ljudje navado, da molijo na koncu rožnega venca še en odstavek za duše v vicah. Ta odstavek ne spada k rožnemu vencu, ampak je samo prostovoljen dodatek pobožnega ljudstva, zakaj navadni ali „dominikanski“ rožni venec ima samo 5 odstavkov, in samo za te je podeljen rožnivenski odpustek, dodatek za duše v vicah pa nima nobenega odpustka. Ako pa ta poslednji odstavek molite na križarskem rožnem vencu, dobite križarski odpustek za očenaš in za vsako zdravamarijo. —

Pri pobožnosti sv. križevega pota molimo pri vsaki postaji tudi očenaš in zdravamarijo, kar ni ravno potrebno,* in zato ni posebej odpustka. Odpustki križevega pota se dobijo samo za premišljevanje Jezusovega trpljenja, za pobožno prevdarjanje tistega dogodka, ki ga postaja kaže. Ako tedaj mej križevim potom držite v roki od križarjev blagoslovljen rožni venec in na njem molite omenjene očenaše in zdravamarije, dobite še za vsako posebej 500 dni odpustka.

Vidite, tako lahko vsak posamezen očenaš in zdravamarijo molimo na križarskem rožnem vencu in dobimo mnogo, mnogo odpustkov brez posebnega truda, samo za to, da rožni venec v roki držimo in njegove jagode prebiramo.

Ne dobijo se pa ti križarski odpustki za vse očenaše in zdravamarije brez izjeme. Ne morete dobiti križarskega odpustka za tiste očenaše in zdravamarije, katere ste dolžni moliti ali katere molite za druge odpustke.

Tako nimate tega odpustka za tiste očenaše in zdravamarije, ki jih dobite za pokoro pri sv. spovedi. Ne dobite križarskega odpustka tretjeredniki za svoje redovne očenaše, kakor tudi ne za očenaše in zdravamarije, ki jih ljudje molite za Marijine družbe in za razne bratovščine, ker je vse to vaša dolžnost.

Križarskega odpustka se tudi ne udeležite pri tistih očenaših in zdravamarijah, katere opravite ko molitev za razne popolne odpustke, takisto tudi ne za očenaše in zdravamarije, za katere je že podeljen odpustek, kakor je to pri angeljskem pozdravu zjutraj, opoldne in zvečer, ali pri zdravamarijah po tihi sv. maši.

Torej križarski odpustek 500 dni se dobi za vse proste očenaše in zdravamarije, ki niso nobena dolžnost in s katerimi ni noben drugi odpustek združen. In takih očenašev in zdravamarij moli pobožen kristjan dosti sleherni dan.

Da se pa udeležimo križarskega odpustka, moramo imeti za to blagoslovljen rožni venec. Navadno blagoslavlajo take rožne vence samo redovniki križarji. Ker v naših krajih teh redovnikov ni, imajo tudi nekateri drugi duhovniki to oblast.

V naših slovenskih frančiškanskih samostanih imajo zdaj večinoma vsi patri oblast, blagoslavljeni križarske rožne vence, navadno tudi vse rožne vence tako blagoslovimo, če tudi verni

* Glej: Beringer, »Die Ablässe« 1895, S. 281, VI.

ne prosijo. Udje bratovščine sv. rožnega venca naj pa posebej prosijo, da se jim blagoslovijo moleki tudi za rožnivensko bratovščino.

Za križarski odpustek tudi ni treba posebnega moleka ali rožnega venca, ampak isti molek, ki je blagoslovljen za rožnivensko bratovščino ali pa za frančiškanski rožni venec, se lahko blagoslovi tudi za križarski odpustek.

Kadarkoli tedaj molimo take proste očenaše ali zdravamarije, držimo v roki tak blagoslovljen rožni venec, na eni jagodi molimo očenaš, na drugi zdravamarijo, tako potem dobimo križarski odpustek.

Ako pa moliš celi rožni venec ter hočeš za to dobiti križarske odpustke, napravi poprej namen. Za ude bratovščine svetega rožnega venca je pa bolje, da se držijo svojega moleka pri pobožnosti sv. rožnega venca, kakor je bilo že v začetku povedano.

Mnogi že imate križarski rožni venec, drugi si ga lahko preskrbite. Pridno se poslužujte križarskega odpustka, ki se tako lahko dobi. Naj se vam ne zdi težavno, pa tudi ne smešno ali malenkostno, pogosto v roke jemati rožni venec, ter prebirati njegove jagode pri posameznih očenaših ali zdravamarijah.

Pobožnemu kristijanu so odpustki dragocen zaklad milosti, vir duhovnega zasluženja, umrlim pa velika pomoč. Zato marljivo segajmo po odpustkih sebi v dušni prid in pomagajmo ž njimi pokojnim na kraju očiščevanja. Nabirajmo darila za žive vojake, pa jih nabirajmo še za umrle vojake, namreč darove sv. odpustkov. „Blagor usmiljenim, ker oni bodo usmiljenje dosegli“ (Mat. 5, 7).

K sklepu naj bo še omenjeno, da so se v Brežicah na shodu III. reda skupno v cerkvi, prej ko še ni bila poškodovana, blagoslovili rožni venci za križarski odpustek in za rožnivensko bratovščino s primernim naukom.

Tretjerednica sestra Elizabeta dr. Voduškova.

Ljubljani je umrla meseca aprila tretjerednica gospa Marija dr. Voduškova, ki je bila sicer še novinka; pa zasluži, da se je tu spomnimo. „Slovenec“ je poročal, da se je pogreba vdeležilo deset tisoč ljudi deloma ko pogrebci, deloma ko gledavci. To izredno veliko število, ki je za ženski pogreb nekaj posebnega, kaže,

da je bila pokojna gospa v Ljubljani zelo spoštovana. In Voduškova mama je zaslužila to izredno spoštovanje!

V trinštiridesetih letih življenja se je skozi celo to dobo odlikovala. Ko otrok se je odlikovala v nedolžnosti in pokorščini v splošno veselje starišev in uršulinskih učiteljic, odlikovala se je ko dekle po marljivosti, sramežljivosti, skromnosti in ponižnosti ter je bila jasno ogledalo sovrstnicam v deviški čistosti. Po odlično dovršeni ljudski in meščanski šoli je z odliko in iz-

vrstnim uspehom ko ena najboljših obiskovala ljubljansko žensko učiteljske in je za tem dve leti posvetila svoje moči samostanski šoli presv. Srca v Gradcu ko učiteljica izobrazbi mladine, dokler je ni Bog poklical, naj poda roko in srce svojemu izvoljenemu ženinu, preblagemu in pobožnemu mladeniču doktorju Božidaru Vodusek, sinu znanega c. kr. profesorja, 25. junija l. 1898.

Ko žena si je znala ohraniti moževo ljubezen skozi vseh devetnajst let skupnega zakonskega življenja. Ta ljubezen nima in ni poznala nobene temne megle, ampak je trajala nepretrgoma dalje in se je tako izpopolnila, da jo mož v naznanilu njene smrti odkritosrčno imenuje: „zlato, iskrenoljubljeno“ ženo. Zlato jo imenuje, ali cenil jo je višje ko zlato. Blaga, skromna, krotka, potrpežljiva, do vseh prijazna in resnično pobožna, od moža in otrok iskrenoljubljena, od vseh globoko spoštovana gospa je bila več vredna ko kupi zlata. Mož je zgubil ž njo najdražje bitje na svetu, otroci nenadomestljivo iskrenoljubljeno mater, v Ljubljani je ugasnila najsvetlejša zvezda na nebu zakonskega življenja, ali vsi smo pridobili priprošnjico v nebesih. Z možem sta se dogovorila, naj tisti, ki ga Bog prej pokliče k sebi, moli v nebesih za ostalo družino na zemlji. Zlata Minka je bila vedno zvesta; ona moli sedaj za tiste, ki jih je na božje povelje zapustila na svetu. In ta misel tolaži in krepi moža in otroke v britki zgubi: Minka, draga mati, moli za vas.

Posebno vzorna in nedosegljiva je pa Vodušкова gospa ko mati. Od deklet jih v Ljubljani živi mnogo prav zgledno, žen je tudi lepo število, ki se lepo razumejo in zlagajo z možmi. Pa v celi Ljubljani in daleč naokoli bi po dolgem iskanju težko mogel najti tako plemenito mater, kakor je bila pokojna Vodušková gospa. Neka dobra oseba v kraju, kamer je zadnja leta hodila pokojna z otroci na počitnice, mi je rekla ob njeni smrti: „Oh, kolika škoda! Kaj bo z otroci! Kako rada jih je imela in kako lepo jih je vzgojila! Enajst je še živih in zdravih, trije so umrli. Ko sem jo pri neki priložnosti pomilovala radi težav in trpljenja, ki jih ima mati pri tako mnogoštevilni družini, mi je smehljaje rekla: Gospodična! Če bi jih bilo dvajset, bi bila še bolj vesela.“ — K temu nimam ničesar pristaviti. Kdor more razumeti, naj razume. Tako misli in mora misliti prava krščanska mati. Vodušková mati je preživela celih osemnajst let vedno mej otroci in z redkimi meseci izjeme tudi z njimi, pa se veseli. Čast taki materi! Dala je državi v najobilnejši meri, kar more dati mati, vdana v voljo božjo in pokorna postavni oblasti je brez pritoževanja darovala moža za nekaj mesecev vojni službi, dala je sveti cerkvi krasno vzgojene otroke. Katera sovrstnica se more ponašati s takimi in tolikimi bliščečimi biseri? Tako lepo jih je vzgojila, da si jih videl vsaki dan pri sv. maši in pri obhajilni mizi. In na dan njene smrti so par ur potem, ko je najdražja, zlata,

iskreno ljubljena mati nenadoma zatisnila svoje oči brez slovesa od moža in otrok in je ležala mrtva doma, prihiteli mirno in vdano v voljo svojega Boga v cerkev k spovedi in so zaupajoč na božjo pomoč ko nedolžni angelji kleče pred Najsvetejšim za pokoj mame molili sv. rožni venec, litanije in so prejeli blagoslov, drugi dan pa so skupno z očetom pristopili k sv. obhajilu. Kar bi mnogi odrasli ne premogli, to so zmogli otroci pokojne Voduškove mame; zmogli so, ker jih je lepo vzgojila najboljša mati v globoki vdanosti v voljo božjo. Neki pisatelj pravi, da vsaka dobra mati zasluži marterniško krono. Pokojna gospa je zaslužila mej njimi najlepšo. Nikdar ni tožila čez svoje trpljenje, molče je nosila težave, v krogu svoje družine se je darovala dan na dan, pa vedno z junaško potrpežljivostjo, z iskreno ljubeznijo, pogosto z nasmehom na ustnicah.

Te vrstice sem napisal, da se ne zbrise in ne pozabi spomin na najboljšo mater cele Ljubljane iz namena, da bi Voduškova gospa imela mnogo posnemovavk in z željo, da bi katera ožja znanka pokojne, ki ima zmožnosti za to, bolj natančno opisala njeno življenje, posebno pa nazore in način vzgoje, v čemer je bila pokojna tako velika. Taka knjiga bi zelo veliko koristila.

Dopisi.

Brezje. Zelo priporočane in koristne duhovne vaje smo imeli po zimi, ko nimamo še dela na polju. Tri dni pred Svečnico smo imeli po dva govora na dan, zjutraj in popoldne, v dvorani. Slišali smo, zakaj da živimo na svetu, kako Bog kaznuje greh, kako umira pravični, kako grešnik, kaka sodba nas čaka. Slišali smo, kako da moramo posnemati Jezusa v njegovih čednostih. Na Svečnico smo imeli skupno sv. obhajilo in prejeli vesoljno odvezo. — V duhovnih vajah prenovljeni in oživljeni smo s samostansko družino 16. aprila slovesno ponovili obljubo po frančiškanskem obredniku. Slišali smo, kaj da smo Bogu obljubili, ko smo delali redovno obljubo in kaj nam Bog obeta, ako bomo vestno spolnjevali svojo obljubo. To nas bo spominjalo

in osrčevalo, da bomo vestno in goreče spolnjevali božje in cerkvene zapovedi ter vodilo tretjega reda.

Ljubljana. — Dvestoletnico kronanja čudodelne podobe svetogorske Matere božje bomo obhajali „na kronanico“ dne 17. junija t. l. to je tretjo nedeljo po binkoštih. Ta dan bodo imeli ilirski metropolit ekselenca goriški knez in nadškof doktor Frančišek Borgija Sedej ob 9. uri v frančiškanski cerkvi pridigo in pontifikalno sv. mašo, popoldne bo pa slovesna procesija s čudodelno podobo, pridiga, pete lavretanske litanije in blagoslov. — Okvir ne bo gotov do tega časa, krona je pa obljubljena. Bog plačaj stoterno vsem dobrotnicam!

P. Salvator.

Marija Nazaret (Štajersko). Duhovne vaje od 23. do 26. marca so dobro uspele. Pa ni čuda, saj jih je vodil preč. P. Emilijan, ki zna še tako grenke in trde resnice v tako obleko obleči in tako povedati, da če si ga enkrat slišal, te nekaj sili, da ga greš poslušat še drugič in hodiš do zadnjega govora. Ne samo domači in iz bližnjih župnij so se pridno udeleževali pobožnosti, temuč celo pet do sedem ur daleč so prihajali, da so opravili duhovne vaje, ki so se vidno že zelo prikupile in so zaželjene od res dobrih udov. Zaspani seveda ne marajo zanje, zato jih pa tudi ni bilo blizu; ali ravno tem bi bile in so duhovne vaje najbolj potrebne. Dobri, goreči udje, vzdramite malomarne in mlačne in jih drugič seboj pripeljite! — Bog plačaj preč. P. Emilijanu ves trud! Tretjerednikom pa rečem: kvišku ste srca dvignili za časa duhovnih vaj, nikar jih zopet ne odtrgajte od nebes, nikar jih pri potrebni skrbi za časne, minljive reči preveč ne zakopljite v časno in pozemeljsko! — „Frančiškanska misijonska družba“ pridobiva pri nas dan za dnevom nove člane. Hvala za to gre pred vsem pospešiteljicam, ki se mnogo trudijo; tako je na priliko ena v kratkem v dveh hribovskih vaseh pridobila 121 udov. O da bi se naša „Družba“ širila še bolj, ko je tolika potreba v misijonih! Treba bo stare misijonske postaje, ki so vsled vojske mnogo trpele, zopet na trda tla postaviti; treba bo vzgojiti novih gorečih misijonarjev itd. Za vse to se bo potrebovalo veliko denarja, in misijonska družba je, ki bo pomagala, da se bo vse to doseglo. Vsak tedaj, kdor pristopi k misijonski družbi, je apostol, je misijonar, ki po drugih izvršuje apostolsko in misijonsko delo. O da bi se tega zavedali zlasti premožnejši tretjeredniki! Pospešiteljice, le pridno še naprej delajte za našo misijonsko družbo dobro vedoč, da s tem opravljate apostolsko delo!

Sv. Trojica v Slov. goricah. — † Lovro Žvarc. — Svetovna vojska vedno bolj ruši mogočne vrste zavednih tretjerednikov. Svetotrojiška skupščina je vsled tega hudo zadeta. Dne 29. aprila se je na potu na dopust smrtno ponesrečil vrli in značajni mladenič Lovro Žvarc. Imel je vedno zmisel in veselje

do prave bogoljubnosti; z vso vnemo je sodeloval pri ustanovitvi mladeniške zveze in do zadnjega časa podpiral delovanje njenega odbora. Tretjeredniške dolžnosti je dvajset let vestno izvrševal vsem v spodbuden zgled. Strahota svetovne vojske je končala rajnemu Lovretu življenje in njegovo blagonosno delovanje v vrstah naših tretjerednikov. „Umrli je mož — ne ni umrl!“ — idealna navdušena mladina in vrli tretjeredniki bodo ohranili hrabrega Lovreta v blagem spominu, kakor ga tudi priporočajo po lepi krščanski navadi usmiljenju božjemu.

Razgled po serafinskem svetu.

Nov škof iz frančiškanskega reda. Sv. oče Benedikt XV. so dne 18. jan. imenovali za škofa preč. p. Placida Angela Rej (Rey) Lemos, generalnega definatorja za španski jezik in bivšega gen. prokuratorja frančiškanskega reda. Učenega patra je posvetil v škofa kardinal Merri (Merry) del Val dne 25. febr. v vatikanski baziliki.

Sv. oče Benedikt XV. in framasoni. Kako težko stališče v sedanji vojski da ima namestnik Zveličarjev v Rimu, je pač tudi katoličanom malo znano; pretirano načelo „neomejene narodnosti“ bega tudi sicer dobra srca, na škodo vesoljni cerkvi. Vidni poglavar Kristusove črede pa ves čas odločno in dosledno dviga zastavo miru in ljubezni, sv. evangelij; dela in trpi za načela evangelijske popolnosti, ljubi in svari po očetovsko vsa ljudstva in narode. To delo in prizadevanje sv. očeta za stanoviten mir na podlagi Kristusovega nauka, na edino pravi podlagi mejsebojne poštenosti, pravičnosti in ljubezni, to nesebično višjepastirsko delovanje papeževo pa zlasti sedaj zlobno napadajo tisti, ki so najbolj — vedoma in namenoma — zakrivilili sedanje splošno sovraštvo mej narodi, zakrivilili svetovno vojsko — framasoni. Ko so sv. oče nedavno v pismu na državnega tajnika kardinala Gasparrija znova razodeli globoko dušno bridkost zavolj splošne razdvojenosti mej državami in narodi, so pričeli framasoni rotiti italijansko vlado, da naj nastopi zoper tako pisanje papeževo, češ da je prizadevanje sv. očeta škodljivo — italijanskemu narodu.

Grof Cepelin (Zeppelin) — veren mož. Stara resnica je, da so bili in so še veliki možje iz večine verni. To resnico je potrdil tudi pred nekaj meseci umrli grof Cepelin, slavni iznaj-

ditelj po njem imenovanih zračnih ladij. — Na krstni dan svojega najmlajšega vnuka je radostno vskliknil: „Z veseljem umrjem!“ In zadnje dneve pred smrtjo je znova rekel: „Vesel grem v smrt! Bog mi bo odpustil moje grehe ter varoval moje in mojo domovino.“ Ko je bil še častnik, ni mogel slišati preklinjevanja po kasarni. Nekateri, ki so morda napravili n. pr. kak trgovski tečaj, pa mislijo, da jim ni treba več verovati.

Vrnitev jezuitov v Nemčijo. Po pet in štiridesetih letih smejo jezuitje kot redovna družba, ne samo posamezni, zopet nazaj v Nemčijo, odkoder so bili l. 1872. izgnani. Kolikokrat je prišlo vprašanje glede njih vrnitve v pretres, ali bilo je vedno zopet pokopano. Šele vojska, ki radi potrebne sloge, v kateri je moč, sili države, da odnehajo na znotraj in dajo podložnim primerno prostost, je to vprašanje rešila v prilog jezuitom; gotovo v njih veliko veselje. Ne bo dolgo, ko se bodo začeli po prostranem cesarstvu vzdigovati njih mogočni zavodi, sedeži železnega reda in raznih učenjakov. Božji blagoslov jih spremljaj!

Tretji red v Albaniji. Že v trinajstem stoletju so prišli sinovi sv. Frančiška v Albanijo. In kamer pridejo oni, tja pride hitro za njimi tudi tretji red. Ko so v petnajstem stoletju Turki podjarmili deželo in so se morali frančiškani umekniti, je tudi tretji red tamkaj zamrl. Šele l. 1861. so se frančiškani zopet naselili v Skadru. Pet let pozneje so oživili tudi tretji red. Da mej tem časom ni spal, je pričal njegov zlati jubilej, ki se je od 17. do 19. grudna preteklega leta v Skadru slovesno praznoval. Naj govore številke. Vseh skupaj je okrog 3000 udov; v Skadru samem jih je okrog 1217, drugi pa so po župnijah v dvaindvajsetih redovnih skupščinah. Izdajajo svoj list „Glas sv. Antona.“ Za praznovanje zlatega jubileja so nabrali 1700 kron. Zadnji dan popoldne so pogostili 400 ubogih. Brzjavno so izrazili svojo vdanost sv. očetu, redovnemu generalu ter novemu avstrijskemu cesarju Karolu I. Upajmo, da bodo po vojski ondi še pripravnejša tla za razširjanje tretjega reda.

Solun. Kolikokrat beremo sedaj to ime. Nam Slovanom to macedonsko mesto že prej ni bilo tuje. Saj je vendar rojstno mesto naših sv. blagovestnikov Cirila in Metoda. Ali kot kristjanom nam vzbuja to ime še druge spomine. Kdo še ni čul: „Berilo iz lista sv. Pavla apostola do Tesaloničanov.“ Tesaloničani so sedanji solunčani. Apostol narodov je v sedanjem Solunu okrog leta 59. ustanovil prvo krščansko občino. Radi nahujskanih judov je pa moral kmalu bežati iz mesta. Pozneje je pisal svoji zvesti čredi dvoje listov. Nadaljna usoda Soluna in njegovih prebivavcev je žalostna. Prehajali so iz rok v roke, dokler niso l. 1429. prišli pod turški jarem, ki so častljivo krščansko cerkev svete Modrosti spremenili v mošejo. Šele l. 1912, ko je Solun zopet prišel pod grško oblast, je bila izročena krščanskemu bogoslužju. Bo-li kdaj katoliškemu, Bog ve.

Še enkrat: blag. g. Matija Rant.

V 4. zvezku „Cvetja“ so v spisu „V spomin blag. g. Matiju Rantu“ (str. 102 in nasl.) navedene tudi nekatere pesmi in natisnjeni verzi, ki jih je pisavec pomotoma pripisal dragemu pokojniku. Dotične pesmi so lastnina blag. gospoda Radoslava Silvestra, znanega vrlega nabožnega pesnika, ki je dolgo vrsto let objavljajal svete in pobožne pesmi v »Zgodnji Danici«. „Kato-ličan sem!“ Z. D. 1869. str. 223. „Vse za vero, dom, cesarja“ Z. D. 1868. str. 139. „Prošnja“ Z. D. 1868. str. 58. „Vihar na morju“ Z. D. 1869. str. 41. Pomota se je tako-le zgodila. Vlč. p. Guido je z veliko ljubeznijo prebiral rokopise preblagega rajnega očeta, mej drugimi zlasti sestavek „Na delo za ljudstvo“; v tem spisu navaja dragi pokojnik omenjene pesmi, obenem pa citira tudi letnico in stran »Danice«, ni pa zapisal celega imena Radoslav, temuč samo začetno črko R. V prepričanju, da ta črka pomeni „Rant“ in da tedaj navaja oče lastne verze, jih je porabil hvaležni sin v nekrologu; urednik se je pa takisto zanesel, ne da bi bil prej pogledal »Danico.« Bodi s tem stvar popravljena! Pesmi, ki smo jih zadnjič natisnili, niso last pokojnega, pač pa odgovarjajo popolnoma njegovemu duhu, kar dokazujejo tiste pesmice, ki so tiskane v »Zgodnji Danici« z njegovim imenom („učitelj M. R—t; M. R—t, podučitelj; M. Rant, podučitelj“) n.pr.: »Marija Šmarniška, naše pribežališče,« Dan. 1864. str. 100; zadnja kitica slove:

»O Marija, Ti sprosila
Milost boš pri Bogu zdaj,
V smrti uri pa spremila
K Jezusu nas v sveti raj.«

»K Mariji ob koncu Šmarnic«, Dan. 1864. str. 130. »Prvi majnik«, Dan. 1865. str. 103. »Prošnja k Mariji«, Dan. 1868. str. 171. Najbolj znana je »Božična«, Dan. 1868. str. 415; prva kitica se pričinja tako:

»Angelsko petje se čuje v višavi,
Glorija, slava Bogú se glasi,
Mir se oznanja ljudem po nižavi:
Mili Zveličar nocoj se rodi . . .« —

Priporočilo v molitev.

V pobožno molitev se priporočajo: rajni č. fr. Just Erzetič, samostanski tretjerednik * 21. sept. 1844 v Kožbani na Primorskem, † 4. maja 1917 v M. Nazaretu na Štajerskem; dalje

I. pokojni udje tretjega reda

1) skupščine celjske:

Celje: Julijana in Lucija (Frančiška) Zupanc, Marija Zapričnik; Tiharje: Anton (Ludovik) Samec, Julijana (Ana) Krajnc; Šent Jurij ob juž. žel.: Reza (Antonija) Plauštejner, Ana (Elizabeta) Recko, Helena (Ana) Dobič, Uršula (Elizabeta) Samec, Katarina Pečar, Andrej Vrečko, Marija Grejan, Lenart Benedikt, Terezija Virant; Vojnik: Helena (Marija Frančiška) Prekoršek, Marija (Frančiška) Legvart, Marija Veber, Ana Kolar, Marija Skamen; Nova cerkev: Ana (Roza) Hriberšek, Matevž (Jožef) Škoflek; Dramlje: Franc (Pacifik) Smodej, Marija (Roza) Guzej, Neža (Marija) Frajštajner, Marija (Magdalena) Jesenek; Polzela: Marija (Monika) Kolar, Marija Šerdoner, Helena (Ana) Vodovnik; Šmartno v Rožni dolini: Marija Ograjšek; Spod. Pónikva: Marija (Klara) Satler, Katarina Gorjanc, Ema Jerovšek; Sladka gora: Ana Cernišek; Kostivnica: Marija Mohar, Marija Mastnak, Jera Lovrenčak, Simon Tadina; Špitalič: Jera Jošt; Žiče: Ana (Serafina) Prah; Zreče: Ana (Ludovika) Vodenik; Šent Ilj pri Mislinji: Marija (Frančiška) Škodnik, Marija (Klara) Martinc, Liza (Alojzija) Švarc, Marjeta (Marija) Krevh; Št. Jedert: Marjeta (Elizabeta) Žanda; Št. Lenart: Jozefa Slokan; Sv. Štefan: Terezija Čauš, Katarina Penič, Jožef Ferlič; Kalobje: Barbara Ojsteršek; Čadram: Julijana Brglez, Marija Dečar, Marija Ošinek; Olimje: Amalija (Ana) Košak; Sv. Jošt: Marija (Frančiška) Krajnc, Jožefa Konc; Dobrna: Jera (Julijana) Feldin; Jurklošter: Jožef (Ludovik) Gorjup; Dobje: Marija (Elizabeta) Jug, Marija (Elizab.) Žagar, Anton Hrovat; Razbor: Ana Brečko; Št. Rupert: Cecilija Rācman, Frančiška (Klara) Marovt; Sv. Ema: Ana Žolgar; Pilštanj: Ignacij (Ludovik) Hostnik; Sv. Križ pri Slatini: Ana Serbotnjak, Ana (Katarina) Šrot, Marija (Elizabeta) Gobec, Marija (Agata) Hrepovnik, Jožefa (Frančiška) Srabotnjak, Marija Pelko, Jera (Barbara) Vozlič, Monika (Ana) Dimec od Sv. Petra na Hrvaškem.

2) skupščine svetotrojiške:

Sv. Urban pri Ptujju: preč. g. Janez Tomanič, župnik, umrl 19. marca 1917 (20 let v III. redu), Alojzij Lah; Sv. Bolfank v Slov. g.: Marija Potrč; Sv. Jurij ob Ščavnici: Uršula Slana, Frančiška Wajzman (63 let v III. redu), Jožefa Golinar; Sv. Trojica v Slov. g.: Lovro Žvarc (20 let v III. redu).

3) skupščine nazarske:

Solčava: Martin Veršnik in Matija Suhadolnik, oba sta padla na bojišču; Mozirje: Franc Venišnik, Jera Grabner; Šmihel: Jakob Berbuč; Sv. Frančišek: Ana Anđelšek, Matej Osovnik; Bočna: Jozefa Zlatinšek;

Ljubno: Marija Jordan; Polzela: Marija Matjač; Marija Nazaret; Frančiška Repenšek, Frančiška Dobnik.

4) skupščine pri Novi Štifti (Dolenjsko):

Zamostec: Uršula (Elizabeta) Močnik; Sodražica: Uršula (Terezija) Bartol, Marija (Elizabeta) Košir; Ravni dol; Ivana (Elizabeta) Korošok; Slatnik: Ana (Elizabeta) Čampa.

5) skupščine ljubljanske:

Katarina Pakar, Ivana Grajzar iz Smlednika, Ana Žnidaršič, Ivana Benegalija, Marija dr. Voduškova, Josipina Schumi, ud »Franč. misijonske družbe« in dobrotnica ubogih, Marija Kostanjevec (sprejeta v Vipavi št. 15), Marija Dernovšek iz Sostrega, Marija Amahi s Police, Marija Maloverh, večletna cerkvena pometavka, Agneza Luteršek.

6) skupščine kamniške:

Kamnik: Marija Zupančič, Marjeta Paglovec.

II. pokojni udje **armade sv. Križa:**

Marija Sujer in Marija Jarc, Ljubljana; Ivana Sluga, Poženk; Marjeta Baš, Braslovče; Lavrencij Ambrož, Podoranjca. Priporočajo se udom armade sv. Križa v molitev!

Dalje se priporočajo v molitev:

Neki zelo bolan duhovnik za ozdravljenje. F. P. priporoča sebe in vso svojo družino v več dobrih namenov. Marija Novak se priporoča presvetemu Srcu Jezusovemu, Mariji pomočnici kristjanov, sv. Frančišku in sv. Antonu Pad. za ozdravljenje nevarne bolezni. A. L. priporoča svojega sina v molitev za ustrajnost pri učenju.

Zahvala za vslišano molitev.

F. P. iz Nove Štife (Štajersko) se najprisrčniše zahvaljuje preblaženi D. Mariji in sv. Antonu za zdravje in blagoslov pri vsem, zlasti pri živini. A. L. izreka zahvalo presv. Srcu Jezusovemu in sv. Antonu za uslišanje v duševnih potrebah. M. S., tretjerednica naznanja obljubljeni prisrčno zahvalo prebl. Devici Mariji, sv. Antonu Pad. in sv. Valentinu za ozdravljenje po nevarni bolezni. Izrekam zahvalo sv. Judu Tadeju: pomagal mi je že v več težavnih rečeh in velikih skrbeh; obljubila sem očitno zahvalo, ako me vsliši; prosim, priporočite ga kot čudodelnega priprošnjika v vseh težavah! — M. G. — Tisočera zahvala svetogorski Materi božji, sv. Jožefu in sv. Antonu Pad. za pomoč v važni zadevi! — A. G., tretjerednica. Naša družina je bila v veliki zadregi radi pomanjkanja živil; ker sta nam praški Jezušček in sv. Notburga že večkrat pomagala, sem to pot obljubila, da če pride pomoč, objavim v »Cvetju«; takoj je bilo na čudoviti način pomagano. Zahvala milemu Jezuščku in sv. Notburgi! Naj poskusijo še drugi in naj se prepričajo, da Bog še vedno in posebno sedanji čas pomaga, ako ga ponižno poprosimo, in poplača zaupanje! M. N., služkinja. — Zahvalim se, kakor sem obljubil, presv. Srcu Jezusovemu in preč. Srcu Marijinemu ter vsem svetim za rešitev iz velike nevarnosti v zadevi osebne časti.

Franc Vobner,

c. in kr. trdnjavsko-topniški polk šte. 5.

Darovi.

Armada sv. Križa. — Miloščina udov (armade sv. Križa) za Sv. Deželo v aprilu: Jera Štibernik, Dobrunje, 8'20 K; Marija Kolšek, Braslovče, 26 K; Roza Ekart, Št. Janž, 20 K; Marija Grebenc, Marolče, 5'80 K; Ana Božič, Ljubljana, 6 K; Cecilija Anžur, Vevče, 22'50 K; župni urad Šmarje pri Kopru, 45 K; Jera Bergant, Poženek, 28 K; posamezni, 19'20 K. Došlo v Kamnik: Meta Letnar 2 K; Marijana Kmetič 1 K; Alojzija Volk, Terezija Hribar, Marija Tratnik, Jozefa Puc, Mana Zarnik po 40 vin., skupaj 2 K.

Za misijone na Vshodu; zbirka tretjerednikov v Štangi: 15 K.

Za kitajski misijon je došlo k nam v Kamnik nadalje: Marija Rihar iz Luč za odkup dečka, ki se naj imenuje Anton Pad., in deklice, ki se naj imenuje Antonija Pad.: 42 K (poslano po preč. p. Kerubinu Tušek iz Nazareta). Župni urad Vič pri Ljubljani: 40 K. Kovač Matjaš, Črensovci (Ogrsko) za odkup in vzgojo dečka, ki se naj imenuje Jožef, in deklice, ki se naj imenuje Marija: 50 K. Gospod Močilnik po župnem uradu v Kapli na Dravi (Koroško): 52 K. Neimenovana (v naši zakristiji): 20 K. Neimenovana (v zakristiji): 2 K. Jozefa Pirš iz Kamnika za odkup dveh deklic, ki se naj imenujeta: Jožefa in Antonija: 50 K.

Za najpotrebnejše misijone: Neimenovana na Dunaju 6 K. Neimenovana v Kamniku 2 K.

Za frančiškanske misijone so darovali po 1 K: Benko Manka, Denša Manka, Balažič Janoš, Lackovič Magda, Šümen Bara za † moža Jörkiš Ivana; Tratjek Magda za † moža Šümen Števana, Bohanec Jožef za † očeta Bohanec Ivana, za † mater Antolin Baro in za brata vojaka Bohanec Ivana, Tratjek Magda za sinova: † Šümen Jožefa in Šümen Matjaža, Zdravec Manka za † moža Barat Matjaža, in za sinove: Števan, Jožef, Ferenc in Ivan Barat; Žalig Kata zase in za † Žalig Jožefa. Skupaj 18 K. Vsi darovavci so iz Hotize pri Črensovcih (Ogrsko).

Za afrikanske misijone: Župni urad na Viču pri Ljubljani 10 K.

Za samostan v Brežicah: (v zakristiji v Kamniku) Marija Vrh 2 K, neimenovana 5 K.

Za kruh sv. Antona: Neimenovan tretjerednik 10 K.

Za vboge III. reda: Reza Kern, Stiška vas 20 K, Marija Murnik nabrala 11 K. Ivana Krišnar 3'70 K.

Za prospah »Cvetja«: preč. g. Val. Majar, kurat, Izlake: 20 K.

Vsem dobrotnikom: Bog plačaj z večnimi darovi!